paise perrä lännü, et naine kules ja maidsas was
ölly om hää, mis temä walmistanu.
Paine ajanu küll nõwaste waatu, jiski pidänü
oneh jõna peulma ja wiiski ölut maitsma minema.
Kügu ta tõrdu weere pääle sättitanu, lõuganu
kõne töje reewa õrwa waadi jesse, kohe naase pääle
naglustanu.
Wiimatte lasknu waadi õrwa ja naisega
jõi wiide ajada, kos ta waadi jiju jõkke lajnu
joosta.
Äijatar kõndnu ütesõrd üld miidä mäkjalt,
wiimatte joanu ütte jõe wiirde kost jeld ja üle olnu.
Äijatar kahtsnüle jella minna ja olnuki joba jella
pääl, kui ütte imeleinu üminad, kes üld kost? —
kuulnu. — Wahtnu egäle poole es ole ikõ midagi
nännu, ka jõen es ole pääle kedl ütte wii nuppu oni-
dagi kajunu — paljalt oma jügawüse perärt pälme-
dänü waatu. Äijatar wahtnu nii et jelma punni
jäänäwä, — kääl lännu ikõ põwenbock.
Ja astnu jella pääle jõppe et nätta mis jääl
öigete om, jest ta nõsanu arwu joama et äji
öigen kõrran ei ole ja et kääl jäet kostnu. —
Haarnu wiinuppust kinni ja kahtnu Jõa ära
kärjata, nii kui tuu jelgide jõnnaka hänni naka-
nu: ära karja! Jõe mino nibo nabolitje.
Oma tütre nobawars.

Müüd joanu Äijatar arwu wes waiba ja olnu ja et jõe
temä oma tütrlar, kes wäimehe majast naugele keta.
Sennü indä wähäs ja lännü jõkke nagt ka wiinuppu
juure põhjast wallale uuristanu, nii et ta pääle wii
sulnu. Selle pääle muutnu ta innäst jälleki hagaji oma
olemuse, et nu jäet wiinuppu wällä, nagt tälle
tütrlar hagaji muutunu.
Wiil kahtnu ka umma tütrlard sina jama mehell
nüüa, mida ta ka kennü, mis sissi häste es ole nõnda
lännü jet et müis eji nattoa olnu ja Joda pereh nalj
ka. Ja jätnu uma tütre sina wai pernajes, mida
müis waega rutu ära kundnu, mis jugune kuum
tuu olnu. Lasknu põisel janna läwwe alla, juure
lawwa naiba ka mida temä tulitsit ütsi
täus spandun, sis ütelnü noorukese nii oli ni
janna rütnu kas sina ka i soba janna tulla?
Noorukes ole kahtnu muidoki waata panda ja lännu
õiste tütrikega janna minema. Töj ütelnüwä tälle
janna lärwel pernane astu enne ja sisse. Kügu
ta astnu-jalanu haiba tulitsit ütsi pääle, kohe
ta ära kõrwenu. Weidikese ajo peralt linnatu pääle
Härak wällä- nagt- Äijatare tütred jaanu ei mäne
härak. Selle pääle nakanu tuu müis umanaise
ja perega wäega häste elämä. Kunagi es ole
enämb Äijatari ei ka temä nurjuse kuulnu ja
neewa. Härakest olli jäginü temä tõllers wõnu
ja jugukond. ——